

L'Hospital General de València, un enorme complex mèdic i polític

/ Arxiu

EL PSOE a l'Hospital

L'Hospital General és, per obra de l'Insalud, una de les grans hipoteques econòmiques de la Diputació provincial de València. Ara, a la vora del congrés del PSPV-PSOE, s'ha destacat també com una hipoteca política, però encara no s'ha decidit quin corrent de la «família socialista» l'haurà de pagar.

Una filtració periodística a Salvador Barber, director de l'*Hoja del Lunes* de València, va fer saltar la llebre. Sota l'epígraf «Tots els càrrecs de confiança de l'Hospital General han signat la seua renúncia» veia la llum pública una llarga rastellera de presumptes irregularitats en la gestió de l'Hospital General de València, dependent de la Diputació provincial.

La intricada història, encara no acabada, sembla començar quan Andrés Perelló, diputat a les Corts valencianes, membre de

V. P. M.

l'executiva del PSPV-PSOE i adscrit al corrent Esquerra Socialista, rep una visita que l'informa de suposades greus anormalitats en el funcionament del centre sanitari. Perelló inicia la investigació d'aquests fets, segons assegura a EL TEMPS, previ informe a Garcia Miralles, president del Parlament autònom, i a instàncies de la direcció del partit.

Aquest darrer extrem va ser negat en una roda de premsa convocada a la Diputació per Antoni Asunción, president, i Leonardo Margareto, vice-presi-

dent segon, que tingué lloc el dia vint de març.

Siga com siga, mentre Perelló feia acte de presència a l'Hospital per tal de recollir dades fidedignes sobre la qüestió, dues telefonades (a la seu de les Corts, a casa els seus pares) l'amenaçaven de mort. La intimidació va semblar prou seriosa al governador de València, Eugeni Burriel, per a adjudicar-li una escorta policial. Tots aquests esdeveniments succeïren a principi de març.

Les acusacions que el diputat Perelló va anar a esbrinar-hi abraçaven un ampli ventall d'accions i

actituds que anaven des de la brama que hi havia hagut algun cas de prevaricació sexual, passant per referències a una possible exhibició d'armes, fins a la contractació d'una menor d'edat com a auxiliar.

El blanc destacat de tots els atacs seria Alfredo Elías Mondéjar, director d'Infermeria de l'Hospital i militant de l'agrupació del Botànic del PSOE. Elías és actualment marit de Begoña Jiménez, secretària general de la secció sindical d'UGT, que, alhora, és la mare de la menor la contractació de la qual havia denunciat el Comitè d'Empresa.

El desvetllament de totes aquelles circumstàncies encara per aclarir va desencadenar una campanya pública que va obligar a la convocatòria de la roda de premsa abans esmentada. Antoni Asunción, president de la Diputació, hi ratificà la seua confiança política en el diputat Margareto, responsable de la ges-

ció del hospitals dependents d'aquesta institució. La roda de premsa, en comptes d'apaivagar els ànims, va motivar més perplexitat i virulència en les crítiques. Per exemple, el Comitè d'Empresa del General (format per 10 delegats de CC OO, 8 d'UGT, 2 de CTI i 3 independents) feia públic un comunicat, que aprovà de manera unànime, i en el qual tornava a insistir en les denúncies que ell mateix havia formulat sis mesos abans.

Aquest document sindical acabava de la següent manera: «En una reunió mantinguda avui amb el senyor Cardona, director de Personal, se'ns ha manifestat que tot el malestar i les informacions referides al director d'Infermeria poden haver estat difoses per algun membre del mateix PSOE, encara que no hi ha proves de cap de les acusacions que li imputen, i que si n'apareixen, el tema passaria a ser un assumpte judicial».

A darrera hora del matí de divendres 22 de març, una nota de premsa de la Diputació anunciava el cessament d'Alfredo Elías i els seus adjunts, com tant el trasllat del Geren metge doctor Francisco Molini a una altra àrea administrativa.

A hores d'ara, després d'una carta personal del mateix Margareto al cap superior, tot aquest vidriós afer ha passat a mans de la policia. Així mateix, una comissió constituïda per un membre del Comitè d'Empresa, quatre diputats provincials (dos del PSOE, un d'AP i un del PCE), el director de personal de l'hospital i el cap de l'assessoria jurídica de la Diputació, investigaran totes i cada una de les contractacions dutes a cap al General durant els últims anys.

Alfredo Elías, peó de batalla clau

Després d'una primera temptativa fracassada, el 16 de gener de 1978 ingressà en l'Hospital Provincial de València Alfredo Elías Mondéjar, ATS, que passa a exercir funcions d'infermer en el servei d'urgències. Pocs mesos després, s'afilià a la Federació de Sanitat de CCOO del País Valencià. Juntament amb ell, s'hi dona d'alta la seua companya, Begoña Jiménez Bediope, també ATS i infermera en el mateix centre de salut, servei d'oftalmologia. El 27 de novembre de 1980 és elegit membre del Comitè d'Empresa dins de la candidatura de CCOO.

El 23 de gener de 1981, Elías demanà la baixa voluntaria de CCOO. El 29 del mateix mes, el ple d'afiliats de la secció sindical de l'hospital sol·licità l'expulsió d'Alfredo. El 2 de febrer, la comissió executiva del ram de sanitat aprovà la petició. Fonamentada aquesta decisió, segons es pot llegir en un comunicat fet públic aleshores, en aquestes dues raons citades textualment, a) apareix en l'hospital un full de la gestora de Fuerza Nacional del Trabajo en què se'ns acusava els sindicats de classe, UGT i CCOO, que traïem els interessos del treballadors, i exposava una taula reivindicativa idèntica —tret d'un punt— a la que estaven portant el nostre delegats el Comitè d'Empresa, b) freqüentaven els locals de FNT Rafael Zarabozo,

que no té carnet del nostre sindicat, però que anava en la nostra llista de les passades eleccions sindicals, i Alfredo Elías, membre de l'executiva d'aquest hospital i delegat al Comitè d'Empresa.

Davant d'aquests fets, l'Executiva manté una reunió amb Alfredo on se li planteja el problema i se li demanen explicacions. Alfredo reconeix que coneixia el contingut del pamflet de FNT abans de la seua publicació (dimiteix del sindicat el dia 23) i que no pensa dir-hi res més. Begoña, així mateix, abandona CCOO.

Sense deixar de ser membre del Comitè d'Empresa, Elías passa quasi tot l'any 81 de baixa laboral. La malaltia que, segons sembla, li provoca la prolongada absència és una depressió. Durant tot l'any 82, manté una relació intermitent amb el lloc de treball: combina les baixes amb els períodes d'activitat, per bé que en aquestes darreres etapes fa un ús generós de les hores lliures que li permet el seu càrrec sindical. Des del segon trimestre de 1981, Begoña comença a organitzar la UGT a l'empresa. Al desembre del 82 Elías ix delegat al comitè en la llista d'UGT. En les eleccions municipals del maig del 83 ocupa el lloc 17 de la candidatura del PSOE a l'Ajuntament de València.

El conveni col·lectiu de l'Hospital de novembre del 83 crea la figura de director d'Infermeria, que fins

aleshores tenia categoria de cap i estava buida la plaça des del gener del 83.

Al juny d'aquell any, es fa càrrec de l'àrea de Sanitat de la Diputació de València el seu vice-president segon, Leonardo Margareto, que a l'octubre nomena cap de personal del Provincial, ara General, Paco Cardona, ex-advocat laboralista de CCOO. Al novembre és nomenat director d'Infermeria Alfredo Elías, que ja no torna a aparèixer pel Comitè d'Empresa. A l'abril del 84, Elías i el seu equip també assumeixen la direcció d'Infermeria de l'Hospital Psiquiàtric a Bétera. En formen part Jose Luis Custer Ortuño, i el guàrdia civil jubilat, Juan Antonio Martínez Ferrán. Hi intenten aplicar un règim disciplinari de mena semblant al que estan desplegant en el General, la qual cosa provocarà una massiva contestació del personal del centre. Tan forta és la resposta dels treballadors del Psiquiàtric que obliga Margareto a apartar-los de tota funció en aquest hospital. Aquest bandejament coincideix amb les primeres investigacions sobre les presumptes irregularitats en el General al final de l'any passat.

En efecte, la política de *racionalització* impulsada pel nou equip directiu de l'Hospital General provoca un clima de malestar i crispació entre els treballadors. De manera que els enfrontaments entre el Comitè d'Empresa i la Dipu-